Lietas Nr. A420251915
Lietas arhīva Nr. A42-02519-15

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā, 2015.gada 2.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis G.Ploriņš,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2015.gada 12.jūnija lēmuma Nr.22.13/L-24467 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – Dienests) Nodokļu pārvaldes Iedzīvotāju ienākuma nodokļa datu atbilstības pārbaužu daļas vadītāja 2015.gada 23.februārī pieņēma lēmumu Nr.8.63-4/2474 (turpmāk – Sākotnējais lēmums), ar kuru pieteicējam noteica budžetā maksājamo iedzīvotāju ienākuma nodokli (turpmāk – IIN) 1991,12 *euro* un nokavējuma naudu 480,97 *euro*.

Ar 2015.gada 12.jūnija lēmumu Nr.22.13/L-24467 (turpmāk – Lēmums) Dienesta ģenerāldirektore nolēma Sākotnējo lēmumu atstāt negrozītu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar lūgumu atcelt Lēmumu, norādot šādus argumentus.

Lietā nav strīda, ka 2002.gadā mantotais īpašums viņam piederējis ilgāk par 60 mēnešiem pirms atsavināšanas, tomēr Dienests savā lēmumā nav ņēmis vērā pieteicēja paskaidroto, ka otra nosacījuma izpildīšanās ir bijusi neiespējama no pieteicēja neatkarīga iemesla dēļ, proti, pieteicējs nav varējis dzīvot sev piederošajā īpašumā un deklarēt to kā savu dzīvesvietu, ko apliecina tiesvedība, kas uzsākta 24 mēnešus pirms atsavināšanas.

Tā kā pieteicēja mantotā māja /adrese/, nebija nodota privatizācijai, tās reģistrācija zemesgrāmatā nebija iespējama, bet reģistrācija kadastrā ir pielīdzināma reģistrācijai zemesgrāmatā, tātad pieteicējs ir uzskatāms par īpašnieku. Līdz 2011.gada sākumam pieteicējs nebija ierakstījis mantojumā saņemto īpašumu zemesgrāmatā uz sava vārda, jo nebija saņēmis ar likumu noteikto uzaicinājumu no privatizācijas komisijas.

Pieteicējs paskaidro, ka pēc mātes nāves īpašumā turpināja dzīvot viņas civilvīrs ar nosacījumu, ka viņš izdeklarēsies un atbrīvos īpašumu pēc pirmā pieprasījuma un veiks visus komunālos maksājumus. 2009.gada septembrī šis mantotais īpašums kļuva par pieteicēja vienīgo īpašumu, kurā pieteicējs vēlējās dzīvot un deklarēt savu dzīvesvietu, bet tas izrādījās neiespējami, jo mātes bijušais civilvīrs to atteicās pamest un pat bija tajā iemitinājis vēl citu personu, kā arī izveidojis komunālo maksājumu parādu, kuru pieteicējam nācās nomaksāt.

Vienīgā pieteicējam vai viņa mātei adresētā korespondence, kura sasniedza pieteicēju, bija caur trešajām personām nodotie paziņojumi par nekustamā īpašuma nodokļa nomaksu.

Pieteicējs norāda, ka uzaicinājumu veikt dzīvokļa privatizāciju saņēma tikai 2011.gada sākumā telefoniski. 2011.gada 10.maijā īpašums tika reģistrēts zemesgrāmatā uz pieteicēja vārda. Rīgas rajona tiesa 2012.gada 15.novembra spriedumā apstiprināja, ka mātes bijušajam civilvīram un viņa pieņemtajai personai nav tiesību uz šo īpašumu, un nekad nav pastāvējušas īres attiecības ne ar pieteicēja māti, ne arī ar pašu pieteicēju. Tomēr tiesa savā spriedumā izvairījās noteikt, ka pieteicējam ir tiesības izmantot savu īpašumu pilnā apmērā, tādēļ pieteicējs par minēto spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību. 2013.gada 21.jūnijā stājās spēkā Rīgas apgabaltiesas lēmums par lietas izbeigšanu sakarā ar lietā iesaistītās otrās puses nāvi. Tādējādi, lai gan teorētiski pieteicējs varēja deklarēt dzīvesvietu mantotajā īpašumā, dzīvot faktiski tajā nebija iespējams līdz minētajam Rīgas apgabaltiesas spriedumam. Šādos apstākļos deklarēt dzīvesvietu būtu pretrunā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta 1.punktu.

Pieteicējs norāda, ka līdz šim laikam varēja realizēt tikai savu pienākumu attiecībā uz šo īpašumu, tas ir, maksāt nekustamā īpašuma nodokli, bet tikai kopš šī brīža pieteicējam radās iespēja realizēt likumā noteiktās tiesības brīvi rīkoties ar īpašumu. Būdams deklarējies un dzīvojot citā dzīvesvietā, kur pieteicējs ir valsts iestādēm sasniedzams, pieteicējs nekavējoties izlēma savu vienīgo īpašumā esošo dzīvokli pārdot, lai segtu līdzšinējos un turpmāk sagaidāmos ar to saistītos izdevumus, ko arī veica.

Pieteicēja ieskatā fakts, ka viņam piederošais īpašums privatizācijas procesa dēļ nebija reģistrēts zemesgrāmatā uz pieteicēja vārda 60 mēnešus līdz dzīvokļa pārdošanas dienai un ka tiesvedības procesa dēļ pieteicējs nav varējis dzīvot un deklarēt savu dzīvesvietu savā īpašumā vismaz 12 mēnešus šo 60 mēnešu laikā, ir pamats uzskatīt, ka nav jāmaksā IIN no šī īpašuma atsavināšanas.

[3] Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā 2015.gada 10.augustā saņemts Dienesta rakstveida paskaidrojums *(lietas 36. un 37.lapa*), kurā tā pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu sekojošu apsvērumu dēļ.

Tā kā nekustamā īpašuma reģistrācija Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā (turpmāk – Īpašuma sistēmā) ir pielīdzināma reģistrācijai zemesgrāmatā, Dienests uzskata, ka pieteicēja īpašumtiesības uz nekustamo īpašumu /adrese A/ (turpmāk – Nekustamais īpašums), radās no nekustamā īpašuma reģistrācijas Īpašuma sistēmā, t.i., no 2011.gada 23.februāra, tādējādi neizpildījās likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" (turpmāk – Likums) 9.panta pirmās daļas 33.punkta nosacījums, ka ar iedzīvotāju ienākuma nodokli netiek aplikts ienākums no nekustamā īpašuma atsavināšanas, kas maksātāja īpašumā ir ilgāk par 60 mēnešiem. Savukārt atbilstoši Dienesta rīcībā esošajai informācijai pieteicēja dzīvesvieta Nekustamajā īpašumā bija deklarēta no 1998.gada 28.janvāra līdz 2000.gada 12.decembrim, līdz ar to konkrētajā gadījumā neizpildījās arī Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punkta nosacījums par deklarēto dzīvesvietu.

Tādējādi pieteicēja gadījumā nav izpildījies nosacījums, ka nekustamais īpašums viņa īpašumā bijis ilgāk par 60 mēnešiem un vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai minētajā īpašumā ir bijusi pieteicēja deklarētā dzīvesvieta. Līdz ar to pieteicēja nekustamā īpašuma atsavināšanas rezultātā gūtais ienākums bija apliekams ar IIN.

[4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmo un ceturto daļu administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja vien par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā tiesas sēdē tiesu nav lūdzis pieteicējs, trešā persona vai šā likuma 29.pantā minētais tiesību subjekts.

Izskatāmajā lietā pieteicējs nav lūdzis lietas izskatīšanu mutvārdu procesā tiesas sēdē, bet gluži pretēji – rakstveida procesā *(lietas 73.lapa)*, līdz ar to lieta izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums *ir noraidāms.*

[6] Izskatāmajā lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, proti, ne par to, ka: 1) 1998.gada 18.martā ar Baložu pilsētas dzīvojamo māju privatizācijas komisijas lēmumu Nr.140 (protokols Nr.8) Nekustamais īpašums nodots īpašumā līdz dzīvojamās mājas privatizācijai pieteicēja mātei /pers. D/ *(lietas 58.lapa)*; 2) dzīvojamās mājas, kurā atrodas Nekustamais īpašums, privatizācija saskaņā ar Baložu pilsētas domes lēmumu Nr.8 (15§) uzsākta 2001.gada 22.augustā *(lietas 65.lapa)*; 3) 2003.gada 18.jūlijā Rīgas apgabaltiesas zvērināts notārs izsniedzis mantojuma apliecību Nr.7614, saskaņā ar kuru pieteicējs pieņēmis mātes atstāto mantojumu – Nekustamo īpašumu *(lietas 59.lapa)*; 4) Īpašuma sistēmā Nekustamais īpašums uz pieteicēja vārda reģistrēts 2011.gada 23.februārī *(lietas 60. un 61.lapa)*; 5) 2011.gada 6.aprīlī starp pieteicēju un Baložu pilsētas dzīvojamo māju privatizācijas komisiju noslēgts līgums par Nekustamā īpašuma nodošanu pieteicēja īpašumā *(lietas 52.lapa)*; 6) pieteicēja īpašuma tiesības uz Nekustamo īpašumu zemesgrāmatā nostiprinātas 2011.gada 10.maijā *(lietas 80.lapa)*; 7) 2011.gada 24.augustā Rīgas rajona tiesā pēc /pers. E/ prasības pret pieteicēju ierosināta civillieta Nr.C33415911 par Nekustamā īpašuma īres līguma noslēgšanu, savukārt 2012.gada 15.novembrī šajā lietā taisīts spriedums, ar kuru cita starp /pers. E/ prasība noraidīta *(lietas 15. – 18.lapa)*; 8) pieteicējs 2013.gada 9.septembrī saskaņā ar pirkuma līgumu atsavinājis Nekustamo īpašumu par 11 500 Ls (16 363 *euro*) *(lietas 51.lapa)*; 9) pieteicējs pēdējos 60 mēnešus līdz Nekustamā īpašuma atsavināšanai nebija deklarējis savu dzīvesvieta tajā *(lietas 86.lapa)*.

Izskatāmajā lietā strīds ir par to, vai pieteicējam šādos faktiskajos apstākļos ir pienākums maksāt IIN no Nekustamā īpašuma atsavināšanas rezultātā gūtā kapitāla pieauguma.

[7] Likuma 8.panta trešās daļas 11.punkts noteic, ka pie pārējiem fiziskās personas ienākumiem, par kuriem ir jāmaksā nodoklis, tiek pieskaitīti arī ienākumi no nekustamā īpašuma atsavināšanas, ja šā likuma 9.pantā nav noteikts citādi. Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punkts *(likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 29.novembrim)* noteica, ka gada apliekamajā ienākumā netiek ietverts un ar nodokli netiek aplikts ienākums no nekustamā īpašuma atsavināšanas, kas maksātāja īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā) ir ilgāk par 60 mēnešiem un vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai ir personas deklarētā dzīvesvieta (kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese).

Ministru kabineta 2010.gada 21.septembra noteikumu Nr.899 „Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" (turpmāk – Noteikumi Nr.899) 45.punkts noteic, ka, piemērojot Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktu, tajā minētais laikposms, kad nekustamais īpašums bijis personas deklarētā dzīvesvieta (12 mēneši), ir jebkuri 12 mēneši pēdējo 60 mēnešu laikā līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai. Savukārt šo noteikumu 52.[1] punkts noteic, ka, piemērojot likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktu, dzīvokļa reģistrācija Īpašuma sistēmā ir pielīdzināma reģistrācijai zemesgrāmatā jebkurā gadījumā, ja nodokļa maksātājam neradās tiesiskas iespējas pārdodamo dzīvokli ierakstīt zemesgrāmatā un tādējādi objektīvu iemeslu dēļ nevar tikt izpildīts likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktais kritērijs, ka nekustamais īpašums ir reģistrēts zemesgrāmatā ilgāk par 60 mēnešiem.

No minētajām tiesību normām ir secināms vispārējais nosacījums, ka par ienākumiem no nekustamā īpašuma atsavināšanas ir jāmaksā IIN. Tomēr likumdevējs šim vispārējam nosacījumam ir noteicis izņēmumu, proti, ja tiek atsavināts nekustamais īpašums, kas maksātāja īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā vai izņēmuma gadījumā reģistrēts Īpašuma sistēmā) ir ilgāk par 60 mēnešiem un vismaz 12 mēnešus pēdējo 60 mēnešu laikā līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai ir personas deklarētā dzīvesvieta (kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese), IIN nav jāmaksā.

[8] Minētais izņēmums Likumā ietverts ar 2009.gada 1.decembra likuma „Grozījumi likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 6.punktu. Šī likumprojekta anotācijā norādīts, ka attiecībā uz ienākumu no nekustamā īpašuma pārdošanas ir noteikts izņēmums – ar nodokli netiks aplikts ienākums no nekustamā īpašuma pārdošanas, kas bijis fiziskās personas īpašumā vismaz piecus gadus un tikpat ilgi kalpojusi kā personas deklarētā dzīvesvieta *(http://titania.saeima.lv/LIVS/SaeimaLIVS.nsf/0/81EEDC8818B9100D4C225766200366A26)*.

Kaut arī anotācijā nav precīzi norādīts šī izņēmuma mērķis, tomēr tas secināms no pašas Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktās tiesību normas, kurā likumdevējs kā vienu no nosacījumiem noteicis deklarēto dzīvesvietu, kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese, tulkojot to kopsakarā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmajā daļā noteikto, ka dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot. Tātad minētā izņēmuma mērķis bija neaplikt ar nodokli ienākumu, kas rodas, atsavinot personas faktisko dzīvesvietu, kas tās īpašumā bijusi ilgāk par 60 mēnešiem un kurā tā dzīvojusi vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas dienai.

To, ka Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktā izņēmuma mērķis bijis tieši tāds, apstiprina Noteikumu Nr.899, kas cita starp izdoti Likuma 39.pantā noteiktā deleģējuma ietvaros, 52.punkts, kas noteic, ka iepriekš minēto izņēmumu nepiemēro, ja tiek atsavināta nekustamā īpašuma daļa, kas neietver dzīvojamo ēku, bet nekustamais īpašums fiziskās personas īpašumā (no dienas, kad attiecīgais nekustamais īpašums reģistrēts zemesgrāmatā) ir ilgāk par 60 mēnešiem un vismaz 12 mēnešus līdz atsavināšanas līguma noslēgšanas brīdim ir personas deklarētā dzīvesvieta (kas nav deklarēta kā maksātāja papildu adrese). Ienākums no šāda nekustamā īpašuma daļas atsavināšanas ir apliekams ar nodokli.

Šādam Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktā izņēmuma mērķim ir piekritis arī Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Augstākā tiesa), norādot, ka minētā izņēmuma mērķis ir atbrīvot no IIN gadījumā, ja persona atsavina savu pamata dzīvesvietu *(sk. Augstākās tiesas 2015.gada 30.marta sprieduma SKA-26/2015 8.punktu)*. Turklāt šis izņēmums pēc savas būtības ir atbrīvojums no nodokļu maksāšanas, kas skar valsts un pašvaldības budžeta, kā arī valsts atbalsta jautājumus. Tādēļ administratīvo tiesu judikatūrā ir nostiprinājusies atziņa, ka atbrīvojumiem no nodokļu maksāšanas ir skaidri jābūt noteiktiem likumā un tie ir interpretējami šauri *(sk. Augstākās tiesas 2013.gada 28.marta sprieduma SKA-23/2013 11.punktu)*.

[9] Lai konstatētu Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteikto izņēmumu, likumdevējs ir noteicis divus kritērijus – īpašuma tiesības un

dzīvesvietas deklarāciju, kuru kopums apliecina to, ka persona ir atsavinājusi savu pamata dzīvesvietu. Turklāt likumdevēja ieskatā šie kritēriji ir saglabājami, jo cita instrumenta faktiskās dzīvesvietas noskaidrošanai pagaidām neesot *(sk. 2013.gada 6.novembra likuma „Grozījumi likumā „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" anotācijas 2.sadaļu)*.

No izskatāmās lietas materiāliem, konkrēti no Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes sniegtās informācijas, ir konstatējams, ka pieteicēja deklarētā dzīvesvieta Nekustamajā īpašumā bijusi no 1992.gada 25.augusta līdz 1994.gada 1.martam. Savukārt 60 mēnešus pirms Nekustamā īpašuma atsavināšanas pieteicējs savu dzīvesvietu bija deklarējis: 1) /adrese B/ (līdz 2009.gada 26.februārim); 2) /adrese C/ (no 2009.gada 26.februāra līdz 2013.gada 24.maijam); 3) /adrese D/ (no 2013.gada 24.maija) *(lietas 86.lapa)*.

Tātad, deklarējot dzīvesvietu citur, pieteicējs Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktā izņēmuma izpratnē ir juridiski apstiprinājis faktu, ka viņa pamata dzīvesvieta jau ilgstoši vairs nav Nekustamais īpašums, bet gan cita dzīvesvieta. Līdz ar to minētais izņēmums uz pieteicēja situāciju vairs nav attiecināms. Pat ja faktiskā pamata dzīvesvieta ir saglabājusies dzīvoklī, likums attiecībā uz nodokļa maksāšanas pienākumu tomēr skaidri nosaka tieši deklarēšanas faktu par juridiski nozīmīgu *(sal. sk. Augstākās tiesas 2015.gada 30.marta sprieduma SKA-26/2015 8.punktu)*. Turklāt pieteicēja gadījumā ir konstatējams arī tas, ka vismaz 12 mēnešus pēdējo 60 mēnešu laikā līdz Nekustamā īpašuma atsavināšanas dienai viņš tajā nebija dzīvojis arī faktiski, jo līdz pat savai nāves dienai, 2013.gada 22.maijam, Nekustamajā īpašumā dzīvoja /pers. E/, ar kuru pieteicējam pastāvēja strīds par īres tiesībām un /pers. E/ izlikšanu no Nekustamā īpašuma, kas bija nonācis jau Rīgas apgabaltiesā *(lietas 15. – 21.lapa)*.

Tādējādi pieteicēja gadījumā neizpildās Likuma 9.panta pirmās daļas 33.punktā noteiktā izņēmuma obligātais kritērijs – dzīvesvietas deklarācija Nekustamajā īpašumā vismaz 12 mēnešus pēdējo 60 mēnešu laikā līdz tā atsavināšanas dienai. Savukārt, ja neizpildās kaut viens no minētā izņēmuma obligātajiem kritērijiem, izņēmums nav konstatējams un tiesa tādēļ otra kritērija izpildi nevērtē. Līdz ar to pieteicējam par ienākumiem (kapitāla pieaugumu) no Nekustamā īpašuma atsavināšanas ir jāmaksā IIN vispārējā kārtībā.

[10] Atbilstoši likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 11.^{9} panta pirmajai un otrajai daļai kapitāla pieaugumu nosaka, no kapitāla aktīva atsavināšanas cenas atņemot iegādes vērtību un kapitāla aktīvā veikto ieguldījumu vērtību kapitāla aktīva turēšanas laikā. Likuma izpratnē viens no kapitāla aktīviem ir nekustamais īpašums. Saskaņā ar minētā panta ceturto daļu, ja kapitāla aktīvs iegūts mantojuma ceļā, par tā iegādes vērtību uzskata attiecīgi mantojuma masā ietilpstošā norādītā konkrētā kapitāla aktīva vērtību. Savukārt saskaņā ar minētā panta piekto daļu kapitāla aktīva iegādes vērtībā tiek iekļauti arī izdevumi, kas saistīti ar tā iegūšanu: valsts nodeva par darījuma noformēšanu, valsts nodeva lietā par apstiprināšanu mantojuma tiesībās vai lietā par pēdējās gribas rīkojuma akta vai mantojuma līguma stāšanos likumīgā spēkā, valsts nodeva par īpašuma tiesību nostiprināšanu zemesgrāmatā, komisijas nauda un citi līdzīgi izdevumi. Kapitāla aktīva iegādes vērtībā tiek iekļauti arī samaksātie procentu maksājumi par kredītu šā kapitāla aktīva iegādei, ja dokumentāri apliecināta informācija ļauj identificēt kredīta un kapitāla aktīva iegādes saistību.

Ņemot vērā šo tiesisko regulējumu, kā arī to, ka pieteicējs Nekustamo īpašumu atsavinājis par 11 500 Ls, savukārt ar Nekustamā īpašuma iegādi saistītie izdevumi viņam bijuši 2170,9 Ls (2131,36 Ls (2003.gada 18.jūlija mantojuma apliecībā Nr.7614 norādītā Nekustamā īpašuma kadastrālā vērtība) + 24,54 Ls (maksa par zvērināta notāra pakalpojumiem) + 15 Ls (kancelejas nodeva par Nekustamā īpašuma reģistrēšanu zemesgrāmatā) apmērā, Dienests pamatoti noteicis, ka ar IIN apliekamais ienākums no kapitāla aktīvu atsavināšanas ir 9329,1 (1000 + 8329,1) Ls. Līdz ar to Dienests arī pamatoti noteicis pieteicējam IIN no kapitāla pieauguma par 2013.gada augustu 213,43 *euro* (150 Ls (1000 Ls × 15%)), kā arī par 2013.gada septembri 1777,69 *euro* (1249,37 Ls (8329,1 × 15%).

[11] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta 5.^{1} daļa noteic, ka datu atbilstības pārbaudi veic triju gadu laikā no normatīvajos aktos noteiktā maksāšanas termiņa. Datu atbilstības pārbaudes laikā nodokļu vai informatīvajā deklarācijā konstatējot neatbilstības starp nodokļu maksātāja iesniegto informāciju un nodokļu administrācijas rīcībā esošo informāciju, nodokļu administrācija par to informē nodokļu maksātāju, nosūtot paziņojumu par konstatētajām konkrētajām neatbilstībām ar uzaicinājumu 30 dienu laikā no paziņojuma saņemšanas dienas iesniegt nodokļu administrācijai nodokļu deklarācijas vai informatīvās deklarācijas precizējumu vai konstatēto neatbilstību pamatotu izskaidrojumu. Ja nodokļu maksātājs noteiktajā termiņā nav novērsis paziņojumā norādītās neatbilstības, nodokļu administrācija pieņem lēmumu par datu atbilstības pārbaudes rezultātiem, kurā veic budžetā maksājamo vai atmaksājamo summu pārrēķinu, nosaka par labu budžetam piedzenamo nodokļa summu (starpību starp maksātāja deklarēto un datu atbilstības izvērtēšanas rezultātā precizēto nodokļu summu) un aprēķina nokavējuma naudu šā likuma 29.panta otrajā daļā noteiktajā apmērā par periodu no deklarētās nodokļa summas maksāšanas termiņa līdz šā lēmuma pieņemšanas dienai.

Savukārt likuma „Par nodokļiem un nodevām" 29.panta otrā daļa noteic, ka par nodokļu un nodevu maksājuma samaksas termiņa nokavējumu maksātājam tiek aprēķināta nokavējuma nauda – no laikā nenomaksātā pamatparāda 0,05 procenti par katru nokavēto dienu, ja konkrētā nodokļa likumā nav noteikti citi nokavējuma naudas apmēri.

Ņemot vērā šo tiesisko regulējumu, kā arī sprieduma iepriekšējā punktā secināto, tiesa par pamatotu atzīst arī pieteicējai papildu nomaksai budžetā aprēķināto IIN nokavējuma naudu 480,97 *euro* (54,32 *euro* (par periodu no 2013.gada 2.oktobra līdz 2015.gada 23.februārim) + 426,65 *euro* (par periodu no 2013.gada 31.oktobra līdz 2015.gada 23.februārim)) apmērā.

[12] Ievērojot visu iepriekš minēto, tiesa Lēmumu atzīst par pamatotu un tiesību normām atbilstošu, bet pieteicēja pieteikumu noraida.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores 2015.gada 12.jūnija lēmuma Nr.22.13/L-24467 atcelšanu.

Tiesas spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2015.gada 2.oktobrī.

Tiesnesis G.Ploriņš